

Salezijanski vestnik

www.donbosko.si

maj-junij

3

2012

Časilo za salezijanske družine in prijatelje don Boska ~ letnik LXXXV ~ skupna številka 577

9 770353 047007

{ vsebina }

SV SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 3 | skupna številka 577
Leto 2012 | letnik 85
ISSN 0353-0477
dvomesečnik

UREDNIK
Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR
Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Imperl, Janez Krnc,
Marko Košnik

LEKTORIRANJE
Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA
mati design

RAČUNALNIŠKI PRELOM
Salve d.o.o., Patricija Belak

DISTRIBUCIJA IN STIKI
Janez Potočnik

IZDAJATELJ
Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA
Salve d.o.o. Ljubljana

TISK
Tiskarna Pleško

Salezijanski vestnik je leta 1877
ustanovil sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku je začel
izhajati leta 1904.
Danes SV po svetu izhaja v 57
izdajah, v 29 jezikih in v 131
državah.

Darove za vzdrževanje
Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

 Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028
e-pošta: vestnik@salve.si
splet: www.donbosko.si

Foto naslovnica: © G. Valič

POGLED NA SALEZIJANSKI SVET
SALEZIJANSKI POGLED NA SVET

maj–junij

4 KOLUMNA
Poštenost pa taka

6 POGOVOR
Drug drugemu izziv
in spdbuda

8 MOLIVCI
Janez Bosko razmišlja
o izbiri poklica

9 SALEZIJANSKA DRUŽINA
Misijonarke M. Pomočnice

10 200-LETNICA
Priprava na dvestoletnico
don Boskovega rojstva

12 MOJ POGLED
Varnost

14 SPOZNAJMO DON BOSKA
Družba veselja

16 NA STRANI MLADIH
Dom stoletni
v Veržeju

12

16

- 18 MISIJONI
Pritakniti ogenj
tlečemu stenju
- 20 MAJCEN
Misijonar med
padanjem bomb
- 22 MARIBOR
Lipa zelenela je
- 31 PREPROSTE BESEDE
Družinski kapital

»Veselja nimajo?«

Praznik Marije Pomočnice kristjanov nas kot salezijansko družino vsako leto močno poveže. Bogoslužje nam za ta praznik ponudi pomenljiv evangeljski odlomek o svatbi v Galilejski Kani. Vesel dogodek! A se ne bi veselo končal brez posredovanja Marije, Jezusove matere, ki je opazila, da zmanjkuje vina in je pri svojem Sinu učinkovito posredovala za rešitev stiske.

»Vina nimajo,« je rekla Jezusu, ko je z budnim očesom matere in pomočnice opazovala dogajanje na svatbi v Kani.

»Veselja nimajo,« bi Božja Mati lahko rekla danes, ko spremlja dogajanje v sodobnem svetu, ki ga tako pogosto zaznamujeta žalost in nemir. Življenjske razmere se zdijo res precej težke in zaskrbljujoče. Je za povrnitev pravega veselja potreben čudež kakor v Kani?

Don Bosko je bil svetnik veselja in je k temu vzgajal mlade. Majski godovnjak sv. Dominik Savio je v don Boskovem oratoriju slišal, da je prva sestavina svetosti: »Veselje. Kar te žalosti in vznemirja, moraš vreči proč.«

Sv. Marija Dominika Mazzarello, ki bo kot junakinja letošnjih poletnih oratorijev nagovorila mnoge, je imela navado svojim sosestram in dekletom zastaviti vprašanje: »Si vesela?« In vedno znova je z besedo in življenjem povedala: »Veselje je znak srca, ki ljubi Boga« in v njem vse ljudi.

»Prvi razlog za naše veselje je bližina Gospoda, ki me sprejema in me ljubi,« je ob svetovnem dnevu mladih zapisal papež Benedikt XVI. Bog je izvir pravega veselja. V njem najdemo takšno veselje, ki tudi ob človeških krhkostih in preizkušnjah življenja ne mine. Draga salezijanska družina! Po zgledu naših svetnikov bodimo misijonarji pravega veselja! Morda prav take sodelavce Marija Pomočnica sedaj najbolj potrebuje!

s. Damjana Tramte
inšpektorica HMP

Poštenost pa taka

NI TREBA BITI RAVNO PRIVEZAN K televiziji, da bi opazili reklamo, ki v teh časih varčevanja nagovarja, kako lahko s polnim vozičkom in meter dolgim računom pridemo »poceni skozi«. Mož z računom v roki in polnim vozičkom ženi dopoveduje, da morata hitro pobegniti iz trgovine, saj so se na blagajni očitno zmotili: za toliko stvari ne moreš tako malo plačati. Zmota na blagajni ne more ostati dolgo neopažena, zato je najbolje hitro pobrati šila in kopita.

Da ugotovimo, kako gre za bolj čudno poštenost, si ni treba ravnostrogo izpraševati vest. Kljub razlagi

'pametne' žene, da v tej trgovini res lahko dobiš veliko stvari za malo denarja, ne prežene občutka, da je edini cilj imeti veliko. Pri tem ni pomembno, kako smo do tega prišli: lahko tudi na nepošten način. 'Na nepošten način', je to danes sploh še vprašanje? V reklami gotovo niso hoteli reči tega, le pokazali so, da si kljub varčevanju še vedno lahko privoščimo veliko. Pri tem je vprašanje, zakaj bi morali tekati s polnimi vozički stvari, ki jih potrebujemo le, ker nas okolje k temu prepričuje, čisto na mestu. Ampak prej ali slej z leti pridemo do ugotovitve, kako smo zapolnili svo-

je prostore s stvarmi, ki jih je škoda vreči proč, dejansko jih pa ne potrebujemo. Vsak normalen človek se bo sčasoma naučil, da mora biti preudaren pri nakupovanju. Težje je takrat, ko se nam zdi, da kaj potrebujemo. Takrat, vsaj tako nas k temu nehote napeljuje ta reklama, je dovoljeno izkoristiti tudi zmoto drugega, da pridemo do potrebnega.

Še bi lahko moralizirali: kakšen je ta svet in kam vse drvi; kako s tem vzgajamo in kako ne vzgajamo bodočih rodov. Vsega tega naše zgražanje nič ne spremeni. Še vedno bo veljala bridka resnica, ki jo ta reklama prika-

BESEDILO: JANEZ VODIČAR ~ FOTO: GREGA VALIČ

zuje. Vsi vemo, da reklam ne delajo iz kakšnih vzgojnih ali etičnih namenov. Pri tem gre bolj ali manj le za ekonomski učinek: dobiček. Če je kaj podprto z raziskavami, je prav merjenje učinkovitosti reklamiranja. Če se je močna trgovska veriga oprijela takega reklamiranja, pomeni, da nam je tak način razmišljanja blizu: na račun drugega bi se večina izmed nas okoristila. Ni treba biti ne vem kakšen strokovnjak, da vemo, da mora prodajalec poravnati svoje napake. S pobegom iz trgovine, kjer se je blagajničarka zmotila, smo oropali delavce, ki morajo trdo pridelati svoj vsakdanji kruh.

Težava ni v ogledalu, ki kaže grdo sliko, ampak v tistem, ki stoji pred njim. Žal smo v tem primeru to mi sami. Slovenska poštenost se je prodala za poln voziček pogosto nepotrebni stvari. Zgražamo se nad podkupovanjem, nad vsesplošnim izkoriščanjem močnih in bogatih, pri tem pa pozabljamo, da smo sami prav taki. Saj so k sreči izjeme, a te ne morejo predruščiti javnega mnenja. Za začetek bi bilo dovolj, če bi se nehali naslajati nad 'nepoštenostjo' drugih, saj bi s tem lažje videli, kako smo jim podobni. Za našo prihodnost bi bilo poleg

varčevanja pri nerganju in moraliziranju najbolj učinkovito, če bi bilo takih 'poštenih' izjem vedno več. Saj tega ni treba početi ravno iz globokega moralnega prepričanja, včasih je že čisto dovolj, da smo pozorni do drugega: kako bi se pa sami počutili, če bi izkoristili vsak trenutek naše nepozornosti in bi nas takrat ogoljufali! Ko bi se le bolj pogosto slišalo za blagajno: »Oprostite, to ste mi pa premalo zaračunali!« in to naglas, da bi nas slišali otroci. Ta cena bo bistveno nižja kot tista, ki jo bomo v prihodnosti morali plačati za nepoštene rodove. ■

Drug drugemu izziv in spodbuda

Pogovarja se Barbara Okorn

Moj tokratni sogovornik je kot mentor zaposlen v programu PUM v Celju. Gre za program z imenom Projektno učenje za mlajše odrasle – program neformalnega izobraževanja, ki je namenjen mlajšim brezposelnim v starosti od 15 do 26 let. Zasnovan je bil z namenom, da mladim, ki so brez izobrazbe, poklica in zaposlitve, pomaga pri preseganju socialne osamelosti in jih spodbudi k nadaljevanju šolanja. Takšna je uradna definicija programa, nas pa je zanimala osebna izkušnja Sebastijana Martinčiča, kako gleda na mlade, kako se v njegovem delu odraža salezijanski duh in kakšni so načrti programa PUM v prihodnje.

Kako je prišlo do vašega srečanja s programom PUM in kaj vas je prepričalo, da sprejmete to delo?

Prvo srečanje se je zgodilo s klicem prijateljice in zdaj ves čas tudi sodelavke Veronike, ki program soustvarja od samega začetka. Sam v času šolanja nisem bil neposredno povezan s salezijanci, bil pa sem dejaven kot animator, katehet in voditelj skupin v župniji in dekaniji. Kot študenta teologije in odprtega za delo z mladimi me je pritegnila ponudba, ki je hkrati odpirala tudi možnost zaposlitve.

Kakšen je videti delovni dan mentorja, kaj vse vaše delo zaobjema?

Mentorstvo najprej in v pretežni meri pomeni spremljanje oziroma biti s kom, biti ob njem, kar pomeni spodbujati in usmerjati mladostnika, da hodi po poti do uresničitve svojega cilja. Vključuje pomoč pri nadaljevanju izobraževanja, pri iskanju zaposlitve, skupno načrtovanje

in izvajanje projektov in interesnih dejavnosti ter osebno spremljanje in vrednotenje opravljenega.

Na kakšnem mestu pa v vašem življenju ob tem stoji don Bosko?

Najprej upam, da ne stoji, ampak je zgled mojemu delu in dejaven priprušnik. Sicer pa: don Bosko je temelj v svoji ljubezni do mladih. Potreba po sreči in zadovoljstvu namreč danes ni nič drugačna kot pred 150 leti – temelji na ljubezni, ki daje varnost, zaupanje in bližino. Trudim se, da pri delu z mladimi to ljubezen predvsem živim in zanjo pričujem. Iskreno verjamem, da samo tako lahko mladi ljubezen tudi čutijo kot pristno in na njej gradijo svoje pričanje v dobro, kar je osnova za zorenje v odgovorno, samostojno in ne nazadnje polno življenje.

Kako se dejstvo, da ste salezijanska organizacija, odraža v vaših programih, v vašem delu z mladimi?

Ravno v temelju, ki je don Bosko v svojem zgledu oziroma njegova duhovna pedagoška zapuščina. Cilj je preprost, saj želimo postati odgovorni in pošteni, še bolj pomembno pa se mi zdi, da v tem procesu odgovornost in poštenost postaneta način življenja v slehernem trenutku, torej merilo našega ravnanja. Ker je naš program laičen, se pogosto soočamo z oviro, kako oznanjevati oziroma utemeljiti navzočnost presežnega, ki nas kot osebni Bog kliče v večno življenje. Na tem mestu še toliko bolj dajemo prednost osebnemu zgledu v upanju, da smo za mlade priče Božje ljubezni.

V kakšni situaciji se po navadi znajdejo mladi, ki se odločijo za vključitev v vaš program? Kaj jih motivira, da se odločijo za PUM?

Najpogosteje gre za brezposelnost kot posledico nedokončanega šolanja. Prijavljeni v evidenco brezposelnih oseb so napoteni v naš program,

Sebastijan Martinčič, mentor v programu PUM Celje

© osebni arhiv

da bi s pomočjo mentorja iskali zaposlitev ali se vključili v izobraževanje, ki so ga iz različnih razlogov prekinili. Površinsko gledano je naloga mentorja relativno preprosta: zagotoviti čas in prostor, da se bo udeleženec učil ali pa ga spodbujati za iskanje dela. Biti z mladimi pa pomeni več kot omenjeno, v pogovorih in dejavnostih odkrijemo razloge za mladostnikov zdrs, takrat pa delo postane zahtevnejše. Mlade ob vključitvi motivira pogodba, ki jim daje nekaj žepnine in povrne potne stroške, izziv za mentorje pa je narediti vse, da bodo mladi, ki so odvisni od te in one finančne podpore s strani države, stopili na pot neodvisnosti.

Kaj je tisto, kar mladi, ki se vključijo v vaš program, najbolj potrebujejo?

Brez dvoma varno okolje, zaupanje, imeti ob sebi človeka, ki ne zahteva nič v zameno. Šele potem lahko skupaj odkrivamo, kaj dejansko mladostnik potrebuje, do česa se je sposoben dokopati sam in kje je potrebna pomoč. Vse to na ravni posameznika, v skupini kot celoti pa

ustvariti prijateljsko ozračje in gojiti zavest, da smo skupaj zato, da si pomagamo, smo drug drugemu izziv in spodbuda.

Imate občutek, da je teh mladih, ki potrebujejo vašo pomoč, nekakšno spodbudo, v današnji družbi vedno več?

O tem sem prepričan in zaskrbljen hkrati. Brez dvoma so ti mladi prikrajšani za topel zgled in mnoge ure, dneve ali tedne, ki so jih preživeli mimo ali brez navzočnosti staršev ali drugih bližnjih, morda celo brez podpore ali vzgoje sami na ulicah, pred računalniki in podobno. Zdi se mi, da je žal vse več mladih odvisnikov v najširšem smislu, in sicer mladih, ki so zaradi pomanjkanja navzočnosti ključnih oseb v odraščanju odsotnost pristnih odnosov nadomestili s številnimi maliki, ki so se vzporedno razbohotili.

Bi lahko, glede na to, da ste veliko v stiku z mladimi, rekli, kakšen je njihov pogled na svet, njihove želje?

Mladi v programu PUM imajo neki poseben pogled na svet, izhajajoč iz situacije, v kateri so, želje in potre-

be pa so temu primerne. Večinoma se končajo pri nekem materialnem blagostanju, ki naj bo čim lažje in s čim manj dela dosegljivo. Zato se nam še toliko bolj zdi pomembno vsaj skušati predstaviti pogled na svet, ki bo namesto pravic in izkoriščanja ugodnosti odprl tudi območje odgovornosti, namesto »iz rok v usta« razodel tudi pomen in smisel načrtovanja na dolgi rok. Ta preskok je težak, saj zahteva spremembe v sebi in celega človeka.

Kakšni so cilji in načrti programa PUM za naprej?

Kot mentorska skupina želimo program vselej oblikovati tako, da bo uporabnikom blizu. Brez dvoma je v našem okolju potreben in omogoča razmeroma visoko stopnjo individualnega posvečanja mentorja mladostniku. Naši cilji ostajajo isti: pomagati mladim, da dokončajo izobraževanje ali se vključijo v delovno razmerje. Obenem pa želimo svoje strokovno znanje, pripravljenost in druge talente nameniti odnosu z njimi, da bi resnično postali to, kar je vanje od vsega začetka položeno. ■

Janez Bosko razmišlja o izbiri poklica

Pripravlja Ivan Turk, voditelj SMZ

Don Bosko v svojih Spominih na oratorij pripoveduje: »Sanje iz Morialda so mi bile vedno v spominu; celo večkrat so se mi ponovile še jasneje, zaradi česar, če bi jim hotel verjeti, bi moral izbrati duhovniški poklic, do katerega sem čutil nagnjenje: toda ker nisem hotel verjeti sanjam in tudi zaradi mojega načina življenja, nekaterih navad mojega srca in popolnega pomanjkanja potrebnih kreposti za ta poklic, je odločitev postala dvomljiva in zelo težka.

O, če bi takrat imel kakega voditelja, ki bi skrbel za moj poklic! Zame bi bil velik zaklad! Imel sem dobrega spovednika, ki me je mislil napraviti za dobrega kristjana, toda v poklic se ni hotel nikoli vmešavati.

Ko sem se posvetoval s samim seboj in ko sem potem bral kakšno knjigo, ki je obravnavala izbiro poklica, sem se odločil, da bom vstopil v frančiškanski red. Nekaj dni pred časom, ki je bil določen za moj vstop, pa sem imel ene najbolj čudnih sanj, v katerih sem slišal glas: 'Bog ti pripravlja drug kraj in drugo žetev.'

Svoje težave je Janez zaupal svojemu dobremu prijatelju Comollu.

»Svetoval mi je, piše don Bosko, naj opravim devetdnevniko, med katero bo on pisal svojemu stricu župniku. Don Comollo je odgovoril na tisto pismo: Pozorno presodita razložene

zadeve; tvojemu tovarišu bi svetoval, naj odloži vstop v kak samostan. Obleče naj si kleriško obleko. Ko bo opravljal svoje študije, bo mnogo bolj spoznal, kaj hoče Bog od njega.

Ravnal sem se po tem modrem nasvetu. Stopil sem v kolegij v Chieriju. Ko sem končal letnik retorike, se jih je od 25 gojencev, kolikor jih je bilo v razredu, 21 oklenilo duhovniškega poklica, trije zdravniškega in eden trgovskega.«

Dragi molivci, iz pripovedovanja sv. Janeza Boska o njegovi začetni poti duhovnega poklica vidimo, da mladi potrebujejo pomoč pri duhovnem razločevanju in molitveno podporo. Vabim vas, da se nam pridružite na molitvenem srečanju za duhovne poklice na Rakovniku v soboto, 26. maja, z začetkom ob 9.00 uri.

SALEZIJANSKO MOLITVENO ZDRUŽENJE

»Vsak poklic vznikne na Božjo pobudo in je torej dar Božje ljubezni. On naredi prvi korak, in sicer ne zaradi kakšne posebne dobrote v nas, ampak zaradi prisotnosti njegove ljubezni, 'ki je izlita v naša srca po Svetem Duhu' (Rim 5,5)«. Tako je zapisal papež Benedikt XVI. v poslanici za 49. svetovni dan molitve za duhovne poklice.

NAMENI MOLITVE

MAJ

Molimo za vso Salezijansko družino, posebej za člane Zdrženja Marije Pomočnice, ki letos v Sloveniji obhajajo 110. obletnico ustanovitve.

JUNIJ

Da bi v samostojnosti naše države, ki smo jo pred 21 leti dosegli, gledali Božji dar, in prispevali vsak svoj delež, da bi bila naša domovina urejena in spoštovana od znotraj in od zunaj.

JULIJ

Da bi duhovniki moč za pastoralno delo, vztrajnost v poklicu in težnjo k svetosti črpali iz zakramenta, ki so ga prejeli pri mašniškem posvečenju.

Misijonarke Marije Pomočnice

Ena izmed značilnosti salezijanske družine je njena vesoljna razsežnost, saj lahko rečemo, da ni kotička Zemljine površine, kjer ne bi bilo vsaj kakšnega člana, sedaj že 30 skupin, ki jo sestavljajo. Ob tem pa so posamezne skupine zelo ukoreninjene v okoljih, kjer so se porodile in delujejo. Ena izmed takih so tudi misijonarke Marije Pomočnice.

Pripravlja s. Irena Novak

MED 2. SVETOVNO VOJNO SO BILI TUJI misijonarji v Indiji internirani, kar je škofu v Shillongu (SV Indije) povzročalo velike težave v njegovi veliki škofiji tako na področju evangelizacije in verske vzgoje kakor tudi na socialnem področju.

V teh okoliščinah je škof Štefan Ferrando uresničil idejo o vključitvi domačink, ki bi bile pripravljene podariti svoje življenje za oznanjevanje evangelija, posebno v oddaljenih vaseh. Sprejel je željo skupine deklet, ki so se izobraževale v zavodu salezijanskih sester v mestu Guwahati, da bi postale redovnice in se popolnoma posvetile pomoči najbolj ubogim.

24. oktober 1942 tako pomeni ustanovni dan nove redovne skupnosti, ki je tudi prva redovna ustanova, ki ima

svoj začetek v severovzhodnem delu Indije.

Prva leta so bila posvečena vzgoji kandidatk, tako s strani salezijancev kakor tudi sester salezijank, ki so kar 30 let vodile novo ustanovo, predvsem pa kot učiteljice novink skrbele za oblikovanje novih redovnic in jim tako vtisnile pristen salezijanski pečat.

Poslanstvo in duhovnost

Dokumenti ju takole opišejo: »Ustanova se posveča predvsem misijonskemu apostolatu. Zato imata evangelizacija in verski pouk – predvsem žena in otrok po vaseh – prednost v apostolskem prizadevanju sester misijonark.« To opravljajo na izviren način. Vasi obiskujejo po dve in dve. Imajo dovoljenje, da nesejo s seboj Jezusa v Najsvetej-

šem zakramentu in delijo obhajilo. Za dekleta pripravljajo tečaje za pripravo na zakon. Po treh tednih se za en teden vrnejo v skupnost, da se v družinskem duhu srečajo z drugimi sestrami in preverjajo svoje poslanstvo in življenje. Druge dejavnosti, ki se jim posvečajo, so šole – tudi za invalidne otroke, oratoriji, sirotišnice, vrtci, domovi za vdove in ostarele, brezplačni dispanzerji, center za bolnike z virusom HIV. Posebno mesto v njihovem življenju in delovanju ima Marija: kot Brezmadežna Devica je vzor duhovnega življenja sester, kot Pomočnica pa je navdihovalka njihovega apostolata. Okrog 1000 sester deluje v približno 50 škofijah predvsem severovzhodne Indije, nekaj skupnosti pa je tudi v Italiji, južni Afriki in Sudanu ter ena na Havajih.

OSEBNA IZKAZNICA

IME: Misijonarke Marije Pomočnice (po ustanovitelju imenovane tudi »Ferrandine«)

USTANOVITELJ: božji služabnik Štefan Ferrando, SDB (1895–1978)

KJE: Guwahati (Assam, severovzhodna Indija)

KDAJ: 24. oktober 1942

ZAVETNIKI: Marija Pomočnica, sv. Jožef, sv. Janez Bosko, sv. Terezija Deteta Jezusa

ORGANIZIRANOST: redovna ustanova papeškega prava

© foto sniier

Priprava na obhajanje dvestoletnice rojstva sv. Janeza Boska

Spoznajmo
DON BOSCO

2011 <zgodovina> 2012 <pedagogika> 2013

200-letnica

»PRIBLIŽUJEMO SE DVESTOLETNICI don Boskovega rojstva, ki jo bomo obhajali **16. avgusta 2015**. To je velik dogodek za vso salezijansko družino in za celotno salezijansko gibanje, ki terja pripravo, da bo prinesla sadove za vse nas, za Cerkev, za mlade in za družbo,« zapiše vrhovni

predstojnik Pascual Chavez v pismu, s katerim začenja 3-letno pripravo na ta velik dogodek.

26. vrhovni zbor salezijanske družbe, ki si je kot osrednjo misel vzel don Boskovo geslo *Da mihi animas, cetera tolle* [Daj mi duše, drugo vzem] in postavil za temelj *Ponovno izhajati iz don Boska*, nas je postavil pred obzorje dvestoletnice. V pismu za sklic 26. VZ-a je Chavez zapisal: »Ko smo si prisvojili geslo *Da mihi animas, cetera tolle*, si hočemo prisvojiti don Boskov duhovni in apostolski program ter razlog njegovega neutrudljivega dela za 'slavo Božjo in rešenje duš.' Tako bomo lahko znova našli izvor karizme, cilj našega poslanstva in prihodnost salezijanske družbe.«

Priprava na 200-letnico je razdeljena na tri stopnje, ki se začenejo na obletnico don Boskovega rojstva: 16. avgusta 2011, 16. avgusta 2012 in 16. avgusta 2013. Vsaka se bo končala 15. avgusta naslednjega leta in vsaka želi razviti en vidik don Boskove karizme.

Smo v prvem letu priprave:
Poznanje don Boskove zgodovine
16. avgusta 2011–15. avgusta 2012

Prva stopnja ima za osrednjo misel poznanje don Boskove zgodovine in družbenih razmer v tistem času, njegove podobe, njegove življenjske izkušnje in njegovih odločitev. V teh letih je izšlo več del s tega področja, ki pa terjajo sistematično proučevanje pridobljenih rezultatov. V tem prvem letu priprave moramo sistematično preučevati in si prisvojiti don Boska. Že zdavnaj so odšli rodovi tistih, ki so poznali don Boska ali ki so prišli v stik z njegovimi prvimi pričevalci.

Zato moramo zajemati pri izviroh in preučevati don Boska, da ga bomo predvsem bolj poglobljeno poznali. Preučevanje don Boska je pogoj, da bomo njegovo karizmo izročili naprej in predstavili njeno trenutno pomembnost.

Brez poznanja se ne more poroditi ljubezen, posnemanje in priprošnja v molitvi. Samo ljubezen nas bo spodbujala k spoznavanju. **Gre torej za spoznavanje, ki se poraja iz ljubezni in vodi k ljubezni: spoznanje, porojeno iz srca.**

Za boljše poznavanje don Boska je v Sloveniji v zadnjem času izšlo nekaj knjižnih del:

- Ciglar, Tone. 2009. *Vzgajajmo z don Boskovim srcem: preventivni vzgojni sistem sv. Janeza Boska*. Ljubljana:Salve.
- Nanni, Carlo. 2011. *Don Boskov preventivni sistem: poskusi ponovnega branja za današnji čas*. Ljubljana:Salve.
- Braido, Pietro. 2011. *Pedagoška izkušnja Janeza Boska*. Ljubljana:Salve.
- Lemoyne, Janez Krstnik. 2012. *Biografski spomini Janeza Boska*. Ljubljana:Salezijanski inšpektorat. Na voljo spletna izdaja: www.donbosko.si/bis
- Dlapka, Vít. 2012. *Don Bosko, prijatelj otrok*. Ljubljana:Salve. (Knjiga za otroke)

V pripravi:

- Don Bosko – življenjepis.
- Spomini na Oratorij, priredil za mlade Teresio Bosco.

3 <duhovnost> 2014

Varnost

V ŠOLSKIH ZBORNICAH SE TRENUTNO vse vrti okoli ene same teme: varčevalni ukrepi v šolstvu. Tema je žgoča, teren je spolzek, prisotna je užaljenost in občutek, da učiteljsko delo ni cenjeno. Znižanje plač, povečanje delovne obveznosti in zvišanje števila učencev v razredu so področja, na katerih nas bo zadelo. Vendar se zdaj v to ne bi rada spuščala. Bistvo je, da učitelje ob teh ukrepih skrbi za njihovo socialno varnost. Zato zadnje čase veliko razmišljam o tej besedi. Varnost. Učitelji in drugi javni uslužbenci bomo najverjetneje na to opozorili s protesti, toda roko na srce – naša ekonomska varnost

ni najpomembnejša stvar na svetu. Beseda varnost je globlja. In z njo so povezani tudi mladi.

Preselimo se v šolo. Zaradi različnih vzrokov smo letos zimski športni dan organizirali na vrat na nos – od danes do jutri. Ob tem smo si v zbornici skoraj skočili v lase. Težava je bila v papirnati in fizični varnosti. Organizacijsko je bilo težko kar naenkrat razporediti učitelje, ki bi šli z učenci. Po pravilih jih mora biti točno določeno število glede na število učencev – zaradi varnosti. Naše vodstvo je imelo tisti dan obveznosti zunaj šole. V trenutku smo morali narediti sezname otrok (enega za na

avtobus, drugega za na smučišče, tretjega za pohodnike, četrtega za deskarje na snegu ...), na šoli pa ni bilo nikogar, ki bi jih podpisal. Panika! Zakaj sezname? Zaradi varnosti.

Po vsej napetosti smo le odšli. Eni na smučišče, trije učitelji pa smo šli z učenci na pohod. Na cilju so si nekateri želeli ogledati še en slap. S sodelavcem sva se odločila, da jih peljeva tja, sodelavka pa naj bi počakala z drugimi učenci. Zopet štetje. In spet problem. Na 15 učencev mora priti en učitelj. A do slapa je želelo 31 učencev. Eden preveč. Kaj sedaj? Ni v skladu z normativom. Ne moremo in ne smemo in ne upamo si.

Eden mora ostati spodaj pri učiteljici. Ni varno.

Papirnata in fizična varnost. Z ničimer se učitelji toliko ne obremenjujemo kot s tem, da imamo urejeno vso dokumentacijo (in smo s tem zavarovani) ter s tem, da stoo odstotno poskrbimo za fizično varnost otrok. Da ne bi bilo razumljeno narobe: učiteljem mora biti fizična varnost otrok na prvem mestu. In nam tudi je. Toda ko bi vsaj toliko, kot skrbimo za to, skušali otrokom zagotoviti pravo varnost. Duhovno varnost, ki pomeni sprejemanje, ljubeznivost, sproščenost, jasno določene vzgojne cilje; ki ne obstoji v papirju s podpisom odgovorne osebe. Za to je potreben preventivni sistem – ustvariti ozračje, v katerem se bodo mladi počutili sprejete in varne, kjer bodo vedeli, da lahko zaupajo, da so, kar so, in da lahko izrazijo, kar nosijo v sebi. Učitelji veliko govorimo o tem, kako učence naučiti sprejemati odgovornost. Bolj ko bo mladim na šolskih hodnikih in v učilnicah zagotovljena duhovna varnost, manj se bodo bali sprejemanja odgovornosti za svoja dejanja. Duhovnih prepadov je ogromno. In v šoli je veliko priložnosti, da učitelji s tako vestnostjo, kot se držimo predpisanih norm, poskrbimo tudi za to, da mladim pomagamo preko teh prepadov zgraditi mostove.

učiteljica

Zlata jabolka v srebrnih koških
so besede, izrečene o pravem času.
Zlat uhan z dragocenim obeskom
je moder vzgojitelj za poslušno uho.
Kakor snežen hlad v času žetve
je zanesljiv sel tistemu, ki ga pošilja,
tako poživlja dušo svojega gospodarja.
Oblak in veter brez dežja
je človek, ki se hvali s praznimi obljubami.
Potrpežljivost pomiri sodnika,
mil jezik stre kost.
Če si našel med, ga jej zmerno,
da se ga ne boš prenajedel in ga izbruhal.

Prig 25,11–16

Janez Bosko,
prevod in priredba Alojzij Slavko Snoj

Družba veselja

V najstniških letih je Janez v skrbi za vsakdanji kruh in za srednjo šolo v Chieriju moral prijeti za vsako delo. Priučil se je raznih rokodelskih pa tudi glasbenih spretnosti. Srečal se je z novimi učitelji in nekaterimi duhovniki, med katerimi je bil svetniški Jožef Caffasso. Pri osemnajstih letih je 4. avgusta 1833 prejel zakrament sv. birme v Butiglieri d'Asti. Birmancev je bilo 72. Birmal jih je monsinjor Gianotti, nadškof iz Sassarija. Boter in botra vseh sta bila: župan Jožef Marzano in grofica Jožefina Melyna iz Capriglia.

Kako srečen bi bil, če bi lahko malo govoril s svojim župnikom. To spodbudo sem imel pri don Calossu: zakaj je ne morem imeti več? Študij, ki sem ga opravil zasebno, in vstop v

javno šolo v Chieriju z novim učiteljem, sta bila zame duševni pretres, ker sem moral skoraj znova začeti italijansko slovnico, da bi si nato utrl pot k latinski. Nekaj časa sem hodil v mestno šolo vsak dan od doma, a v hudi zimi je bilo to skoraj nemogoče. Dvakrat sem in tja je bilo dvajset kilometrov hoje na dan. Zato so me dali na stanovanje k poštenemu človeku, po poklicu je bil krojač, poleg tega pa samouk gregorijanskega petja in vokalne glasbe. In ker sem imel kar dober glas, sem se z vsem srcem posvetil glasbeni umetnosti in v nekaj mesecih sem lahko stopil v orkester ter uspešno igral obvezne dele. Še več, ker sem želel čas za razvedrilo zapolniti s kakšno rečjo, sem začel šivati kot krojač.

Potolikšni izgubi časa je bila končno sprejeta odločitev, da pojdem v Chieri, kjer se bom resno posvetil šoli. Bilo je leta 1830. Na tistega, ki je odrasel sredi gozdov in je komaj videl kakšen mali podeželski kraj, naredi velik vtis vsaka majhna novost. Prva oseba, ki sem jo spoznal, je bil duhovnik Evstahij Valimberty, dragega in spoštovanega spomina. Dal mi je mnogo dobrih opozoril, kako naj se držim daleč od nevarnosti. Vabil me je, da bi mu stregel pri maši, in to mu je dalo priložnost, da mi je vedno dal kakšno dobro navdilo.

Toda moja starost in moja zunanost sta napravila, da sem vzbujal pozornost kot visok steber sredi majhnih tovarišev. Željan, da bi se rešil te vloge, sem po dveh mesecih šestega razreda – ko sem dosegel prvo mesto – smel k izpitu, ki sem ga opravil, in napredoval v peti razred. Rad sem vstopil v nov razred, ker so bili sošolci malo večji in je bil za profesorja Valimberty, draga oseba. Ko sta pretekla dva meseca in sem še večkrat uspel biti prvak razreda, so me po izjemni poti pustili k drugemu izpitu in tako sem stopil v četrti razred, ki ustreza drugi gimnaziji ...

Ker so bili tovariši, ki so me hoteli pritegniti k neredom, najbolj nemarni v dolžnostih, so se tako začeli zatekati k meni, da bi jim izkazal ljubezen

ROMARSKI SHOD OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

glede šolskih reči s posojanjem ali narekovanjem šolske vsebine. To profesorju ni bilo všeč. Tedaj sem se oprijel neke manj pogubne poti, to pomeni, da sem razlagal težave in tudi pomagal tistim, ki so bili potrebni. Tako sem napravil veselje vsem, s čimer sem si pridobil dobrotljivost in naklonjenost tovarišev. Začeli so prihajati za razvedrilo, nato za poslušanje pripovedi in za šolsko vsebino in končno so prihajali, ne da bi sploh iskali vzrok, kakor že prej tisti iz Morialda in Castelnuovega. Da bi dali ime tem srečanjem, smo se jih navadili imenovati Družba veselja. O, če bi takrat imel kakega voditelja, ki bi skrbel za moj poklic! Zame bi bil velik zaklad, a ta zaklad mi je manjkal! Imel sem dobrega spovednika, ki me je mislil napraviti za dobrega kristjana, toda v poklic se ni hotel nikoli vmešavati.

RAKOVNIK

24. maj, četrtek

– Svete maše ob: 5.00, 7.30, 9.00, 10.30, 18.30.

– Pri maši ob 10.30 bo novi inšpektor **mag. Janez Potočnik** ob navzočnosti delegata vrhovnega predstojnika salezijancev prevzel vodenje inšpektorije.

26. maj, sobota

– 9.00 do 12.30: **molitveni dan za duhovne poklice.**

– 11.00: sveta maša, ki jo bo vodil novi salezijanski inšpektor **mag. Janez Potočnik**. Pri maši bo prepeval Mladinski pevski zbor iz Selc

– 20.00: maša pri lurški kapeli, procesija s svečkami v cerkev, celonočno bedenje. Sv. mašo bo vodil salezijanec **dr. Alojzij Slavko Snoj**. Po maši celonočno bedenje.

27. maj, nedelja

– Svete maše ob: 5.00, 7.30, 9.00, 10.30, 15.00, 18.30.

– 15.00: **glavna romarska pobožnost.** Procesija s kipom Marije Pomočnice med prepevanjem litanij Matere Božje in maša pri lurški kapeli, procesija nazaj v svetišče in evharistični blagoslov z zahvalno pesmijo. Sv. mašo bo vodil direktor založbe in radia **Ognjišče dr. Franc Bole**, prepeval pa bo župnijski pevski zbor **Rakovnik**.

Ves čas priložnost za spoved. Vabljeni častilci Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska, člani salezijanske družine, mladi in drugi romarji.

VERŽEJ: ob 100-letnici Marijanišča (1912–2012)

19. maj, sobota

– 20.00: sv. maša v Marijanišču, sledi procesija s kipom Marije Pomočnice v župnijsko cerkev, kjer bo Marija prenočila.

20. maj, nedelja

– 14.30: molitev za duhovne poklice v cerkvi;

– 15.00: slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice po ulicah Veržeja, nato sv. maša na dvorišču Marijanišča, ki jo bo daroval dr. Franc Kramberger, nadškof emeritus.

NOVA MAŠA

Gašper Otrin SDB

bo 29. junija 2012 v ljubljanski stolnici posvečen v duhovnika (ob 9. uri).

Slovesnost nove maše bo v župnijski cerkvi Marije Vnebovzete v Domžalah v nedeljo 1. julija ob 10. uri. Vabljeni.

SALEZIJANCI

– DUHOVNIŠKI JUBILANTI

Blaž Cuderman, srebrnomašnik
Trstenik, 24. junija

Stojan Kalapiš, srebrnomašnik
Mužlja (Belo Blato) – Vojvodina (Srbija)

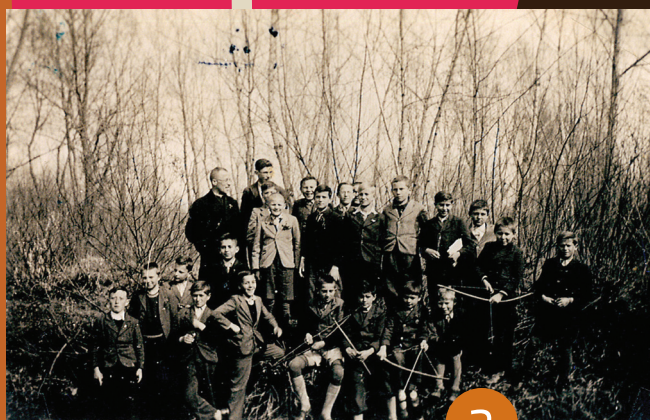
Janez Potočnik (inšpektor),
srebrnomašnik, Gornji Grad,
8. julija ob 9.00

na strani mladik

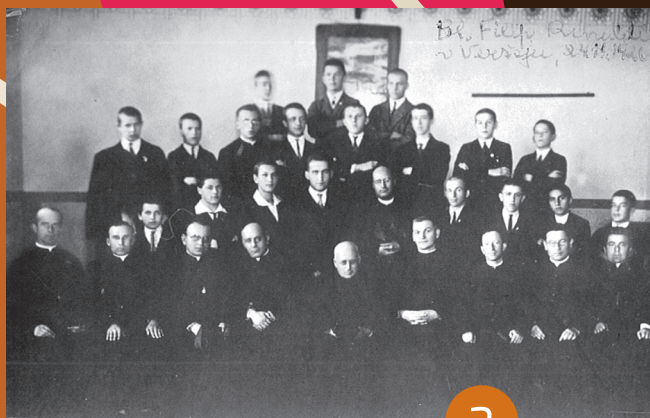

1

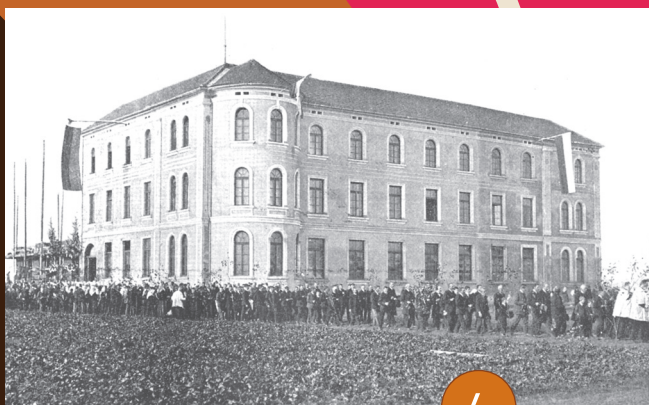
1. Gojenci po prvi svetovni vojni
2. Izlet gojencev
3. Obisk Filipa Rinaldija, 1926
4. Zavod ob odprtju, 1912

2

3

4

Dom stoletni v Veržetju

Pripravil Marko Suhoveršnik

Ko je pred več kot sto leti Anton Puščenjak iz Veržetja začel usmerjati kolo zgodovine kraja in ljudi, si verjetno ni mislil, da ga bo v tem času mnogokrat spodnesel kamen ali bo zapeljalo v udarnino. A Veržetjci s kanonikom dr. Francem Kovačičem na čelu so načrtovano Marijanišče vzeli za svoje, ga zgradili in sprejeli salezijance, da so začeli s svojim vzgojnim poslanstvom. Politične in vojne vihre so zadevale ob to kolo in ga metale s poti, a se je vedno znova utirilo nazaj na Božjo pot. Marijanišče je postala šola za salezijanske kandidate in oratorij za stotine otrok z obeh strani Mure. Povzdignilo je ime Veržetja in ga poneslo daleč preko meja vseh domovin svoje zgodovine.

Vrhovni predstojnik Pascual Chavez je v pismu salezijanski skupnosti v Veržetju ob obhajanju 100-letnice Marijanišča med drugim zapisal: »To je torej priložnost, da se pogumno in z zaupanjem soočite z izzivi mladih in družbe današnjega časa, ki so tako različni od tistih, s katerimi so se soočali vaši predniki ob začetkih delovanja ustanove. Kljub temu pa je to tudi čas drznih sanj o prihodnosti salezijanske navzočnosti, kako

ustrezno odgovoriti na želje Boga Odrešenika in na potrebe mladih. Mlade moramo vedno postaviti v središče in jih spremljati z Jezusovimi očmi ter se jim približati s srcem dobrega pastirja. To ni le salezijanski slog, temveč tudi naša značilna duhovnost in delovni načrt.«

Zavod Marianum v tem duhu nadaljuje poslanstvo stoletnega Marijanišča v treh enotah: sprejemanje in gostoljubje obiskovalcem v Penzionu Mavrica, duhovno in kulturno-izobraževalno ponudbo v Marijanišču ter ohranjanje, zagon in razvoj v pozabo tonečih pristnih rokodelskih obrti v Centru DUO. Sedanji delavci v tem koščku Gospodovega vinograda smo zavezani, da ohranjamo povezanost in se nenehno zatekamo pod Marijino varstvo, katere ime je ustanovo zaznamovalo skozi celotno stoletje.

Zahvalno in radostno praznovanje stoletnice Marijanišča s spominom na pobudnike in dobrotnike ustanove poteka skozi vse leto. Že sedaj vabljeni v Veržetj tudi v nedeljo, 30. septembra 2012, ko bomo z duhovnim, kulturnim in družabnim programom postavili prazničnim dogodkom piko na i.

KUBA

Pritakniti ogenj tlečemu stenju

Od jeseni 2011 na Kubi v mestu Camagüey deluje slovenski salezijanski duhovnik **Peter Ivančič**, nazadnje župnik v Goričah, še prej v Radencih in drugod. Vrhovni predstojnik mu je 25. septembra 2011 v baziliki Marije Pomočnice v Turinu skupaj s še drugimi misijonarji 142. salezijanske misijske odprave izročil misijonski križ. Letos je Kubo obiskal papež Benedikt.

Živim v salezijanski skupnosti v mestu Camagüey, ki je tretje največje mesto na Kubi in po številu prebivalcev veliko kot Ljubljana. V mestu je več župnij. Ta, ki jo upravljamo salezijanci, ima župnijsko cerkev posvečeno Mariji, Devici Usmiljene ljubezni. Zato ljudje od vsepovsod zelo radi prihajajo v to svetišče. Imajo sicer svoje oblike izražanja pobožnosti, še posebej pri kipu sv. Juda Tadeja. A skoraj vedno postojijo ali posedijo pred glavnim oltarjem, nad katerim se med dvema zastavama, papeško in kubansko, dviga značilna podoba Marije iz Cobra. Tu je moč videti res vse vrste in starosti ljudi: od dojenčkov, ki jih prinesejo v naročju ali pripeljejo v vozičku, otrok, mladih, odraslih, žensk in moških, zdravih in bolnih. Mnogi prosijo duhovnika, da bi prav pred to podobo prejeli blagoslov za svoje otročičke, ob boleznih za uspešno zdravljenje, pa blagoslov za tolike skrite prošnje, za katere ve samo Bog in pa Ona, priprošnjica, Devica Usmiljene ljubezni.

Bilo je v kraju Atalaya, eni od misijonskih postojank, ki jih obiskujem tukaj. "Zdrava Marija, milosti polna ..." Ko sem se sredi molitve ozrl, sem videl pred seboj, večinoma so bili otroci, kako pobožno izgovarjajo to molitev. Besedo za besedo. Zaprtih oči in gorečih src. "Sveta Marija, Devica Usmiljene ljubezni", sem dodal. Enoglasen in roteč je bil odgovor: "Prosi za nas!" Pa sem pomislil: oni, ki komajda znajo kakšno molitev, razumejo in vidijo. Niti najmanj ne podvomijo, ko prosijo Marijo. In kako ne bi Mati uslišala klica teh svojih otrok! Ta Mati in Devica Usmiljene ljubezni!

"Marija, Devica Usmiljene ljubezni", tako se imenuje in pod tem imenom častijo Božjo Mater Marijo na Kubi. "Santa Maria Virgen de la Caridad del Cobre" je njen celoten naziv v tukajšnjem domačem, španskem jeziku. To Kraljico Kube je blaženi Janez Pavel II. ob obisku te otoške dežele konec januarja 1998 kronal na svojo izrecno željo. In konec marca letos je bil njen romar tudi papež Benedikt XVI.

Štiristoletnica navzočnosti Device Usmiljene ljubezni na tem otoku je bila razlog za mnoge pobude. Predvsem, da bi pomagale rešiti "nalomljeni trs" kubanske vernosti in dale več ognja "tlečemu stenju" premnogih src. Kubanci se namreč v svoji tradicionalni vernosti zelo dobro zavedajo Marijine vloge. "Caridad je ime", zapišejo škofje svojim vernikom, "ki smo ga Kubanci dali Devici Mariji, Materi Jezusa Kristusa. Pod tem imenom je spremljala, varovala in lajšala bolečine našega naroda v vseh trenutkih naše zgodovine že 400 let." Tri leta je zato trajala priprava na to jubilejno leto in spomin na ta leta je nepozaben, saj je podoba Device Usmiljene ljubezni v teh letih prekrižarila ves otok. Pravzaprav sama Božja Mati se je skupaj z Jezusom odpravila na strmine duhovne puščave kubanskega naroda. Začetek praznovanja jubilejnega marijanskega leta v začetku januarja letos je bil zato v svetišču Cobre nadvse veličasten. Sveto mašo je prenašala

© obe foto: spleet

tudi tukajšnja televizija. Čutiti je bilo, kako globoko pobožnost ima kubanski narod do Božje Matere Marije. Prizori so dali slutiti, da se ljudje pri Mariji resnično dobro počutijo. Brez utesnjenosti in utrujenosti. Da so ob obisku tega svetišča Božje Matere kot doma. Sproščeno ozračje petja in molitve je polnilo srca navzočih, kot tudi tistih, ki so od daleč spremljali evharistično dogajanje in pobožnost.

“Kubanska” Devica Usmiljene Ljubezni je pravzaprav po zunanji podobi zelo preprosta. Prav zaradi svoje izjemno majhne stature pade človeku takoj v oči. Majhen kip, ki je ogrnjen v velik in bogat plašč, na sorazmerno velikem podstavku. V levi roki drži Jezuščka, tudi ogrnjena v plašč, v desni pa zlat križ in bel rožni venec. Tako da lahko vsakdo pri njej najde vse, kar je potrebno za polnost življenja in zveličanja. Pa tudi za vsakega je dovolj prostora, da se zateče pod njen plašč Usmiljene Ljubezni.

Za jubilejno leto in papežev obisk na Kubi so izdelali večje in manjše plakate, da na javnih mestih opozarjajo na dogodke milosti. Čudovita podoba kraja Cobre, z izpo-

stavljeno Marijino podobo, pa spet na drugem enaka njena podoba s papežem Benediktom XVI. in napisom: “Dobrodošel na Kubi, romar pri Devici Usmiljene Ljubezni”. Mnogi bi želeli imeti vsaj kakšnega od teh spominkov, da bi ga nalepili na svoja vhodna vrata. Da bi javno in s ponosom pokazal svojo pripadnost Njej in Cerkvi. Ali pa podobice z njeno podobo in koledarčkom na hrbtne strani. Ko jo sprejmejo, jo najprej pogledajo, rečejo “O Virgencita” (ljubkovalno ime za Devico Marijo), poljubijo, potem pa postavijo na vidno ali kakšno drugo zanje pomembno mesto. Kako zelo hvaležni so za takšen dar!

Kubanski narod živi dejansko v veliki duhovni in gmotni revščini. Verjetno se bo Kuba ekonomsko hitro opomogla, kljub veliki revščini in

za mnoge skrajni materialni bedi. Duhovna revščina pa je deželo ranila v njenem srcu. Razkorak med evangelijem in okoljem je izjemno velik. Za mnoge prevelik, da bi ga zmogli premostiti. Zato se tudi raje izognejo tej sicer osvobajajoči poti, ki pa gre nujno skozi Kalvarijo. Še posebej za večino mladih je to težak izziv. Pa si mislim, saj je Božja Mati tukaj. Vedno. Na križevem potu, pod križem, ob praznem Jezusovem grobu, v dvorani zadnje večerje v pričakovanju prihoda Svetega Duha, pri molitvi, pri evharistični daritvi. Zato tudi tukaj, na teh misijskih postojankah, tako rad obhajam daritev svete maše. Velikokrat z verniki, ki niti ne znajo prav odgovarjati. Ker vem, z nami je Marija.

Peter Ivančič, salezijanski duhovnik

V KEREČEV SKLAD

za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja Andreja Majcna ste od 16. februarja do 15. aprila 2012 darovali: Brezavšček R., Cankar F., Gomboši C., Grdadolnik I., Jakša A., Kandare M., Meglen I., Močnik V., Perovšek F., Potrpin N., Rihtar F., Rozman A., Smole R., Šoberl B., Trstenjak M. in V., Zelenc N., Zupančič A., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki. BOG POVRNI!

Misijonar med padanjem bomb

© Maša B. Mašuk, Božji služabnik Andrej Majcen, 2011; Foto J. Žnidaršič

Keréc je leta 1939 odšel v Čaotung, začela se je vojna. Bobni napadi japonskih bombnikov so bili pogosti; živci so bili obremenjeni. Skupnost salezijancev, ki jo je sedaj Majcen vodil kot ravnatelj, je bila zelo pisana, z raznimi problemi. Šola je kljub težavam tudi med vojno cvetela.

Pripravil Tone Ciglar

To so bili časi vsakdanjega dirkanja med riževa polja. Sobrat Rojak je bil nenormalno siten, seveda tudi Marongiu in drugi. Jaz sem bil stalno doma in ob bombardiranju odpiral okna in vrata, da jih zračni pritisk ni zdrobil in ni vrgel s tečajev. Zadnji trenutek, ko so bila letala že v smeri proti železniški postaji in naši hiši, sem skočil v zaklonišče, ki smo si ga izkopal pod betonskimi stopnicami. Kot predstojnik sem moral, čeprav sam živčen, držati na vajetih druge sobrate, ki so bili še bolj živčni. Nekatere je Braga že pred letom 1940 odpoklical na študij teologije v Šanghaj, ki je bil pod japonskim nadzorstvom takrat bolj miren.

Majcen predstojnik

Bil sem res predstojnik, ker smo bili od leta 1940 popolnoma odrezani

od vrhovnih predstojnikov; dejansko tudi skoraj popolnoma od inšpektorja Braga v Hongkongu in drugih salezijancev. Včasih se je našla kaka pot do nevtralnega portugalskega Macaa. Še sreča, da mi je uspelo dobiti radio, da sem lahko poslušal poročila in vedel, kaj se dogaja po svetu. Dobil sem tudi slovensko postajo Trst.

Bili smo pisana družba z raznimi problemi od leta 1938 do 1945. Do leta 1943 smo bili pravi berači, še enkrat na dan se nismo nasitili. Za zelje, ki smo ga pridelali na dvorišču, je bilo treba soli, ki je ni bilo. Neslano zelje smo jedli dvakrat na dan skupaj s sirotami. Denarja ni bilo, komaj tu pa tam za kako pest riža, pomešanega s kamenčki, ki smo jih na roko odbirali. Učenci so

odšli, šolnine ni bilo, imeli nismo nobenih drugih dohodkov, zato tudi ni bilo kaj dati v skledo. Ko so prišli Američani (o. p. velikansko vojaško oporišče v Kunmingu), je bilo od leta 1943 bolj mirno. Pri njih smo dobivali velikanske stare letalske gume in druge stvari, ki smo jih prodajali. Šole so se spet napolnile in dobivali smo denar. Zmagala je Meoliceva ideja, da si še enkrat zategnemo pas: poplačali smo vse dolgove, ki so bili na Keréčevi Šoli modrosti. Samo obresti so nam pobirale velik del dohodkov.

Šola je krasno uspevala in tudi Američani so leta 1944–1945 začeli odhajati. Tako se je porodila misel, da naj na mestu stare zgradbe, ki so jo podrli veter in bele mravlje (termiti), začnemo z nekim kitajskim inženir-

BOŽJI SLUŽABNIK

jem, zaupajoč v Božjo pomoč, zidati don Boskov dom: gledališče in jedilnico spodaj, kapelo zgoraj. To je bilo nujno zaradi vedno večjega števila gojencev.

Šola je cvetela. Šolski nadzornik, ki ni bil kaj prida izobražen, a je po zakonu moral biti Kitajec, je prišel na zaključne izpite. Poklicati sem dal didaktika, pa mi je dejal, da on tako ni glavni: »Vi bodite z menoj!« In kazal mi je vse dobre strani in napake v kitajskih črkah in vse na vso moč hvalil.

Don Boskov dom

V banki smo morali plačevati obresti, tako da skoraj nič ni ostalo in smo bili res v škripcih. Na čudežen način sem te dolgove poplačal (z don Boskom in Marijo Pomočnico). Keréc se je znal pohvaliti: »Jaz sem sezidal, Majcen pa je dolgove poplačal.« Jaz sem res kot neumen trot, bi rekli, skupaj spravil zadnji prihranjen krajcar, vso šolnino, ki sem jo zbral, prodal vse krasne keramične umivalnike, vse, kar je bilo vrednega, kar so mi bogati Kitajci dobro plačali. Meolíc in vsi drugi so mi obljubili, da bodo garali, tudi tiskarna, ki je od železnice dobivala krasna naročila. Da, ne bi rad ponavljal, kaj vse, celo herojskega, smo morali prestati.

In celo več, posrečilo se nam je, da smo v sklopu zavoda (kot posebno krilo) zgradili gledališče, don Boskovo cerkev in jedilnico še z nekaterimi drugimi prostori. Tudi v vojnem času so cvetele šole in delavnice in ni bilo lahko priskrbeti vsega, kar je bilo potrebno za življenje 500, 600 ali celo 800 gojencev. Kako naj poimenujemo novo zgradbo? Enoglasno smo se odločili: Don Boskov dom. Na glavnem oltarju kapelice naj bo sv. Janez Bosko. Šolski ravnatelj pa

takoj pove, da po zakonu ne more biti na Kitajskem nobeno evropsko ime za naziv ustanove, še manj ime kakega svetnika, ker je vse, kar je verskega, v šoli prepovedano. Potem sva se z ravnateljem odločila za ime: »Pao s kao litang – slavnostna dvorana velikega vzgojitelja!« Bolj po domače smo rekli: Don Boskov dom. In bilo je v redu.

In kdo ga je pomagal dograditi? Marijina priprošnja. Veliko je storil klerik Rubini, ki je od Američanov dobil več kamionov raznih stvari, ki so jih spravili v denar. Jaz sem s svojim tajnikom vsakemu vojaku napisal zahvalo v kitajščini, ki so jo lahko obesili na zid. Bili so prav neumni na to, da te spomine odnesejo s Kitajske. Meolíc je s svojimi fanti raztovarjal tovarnjake, sprti prodajal in razvažal s pukljastimi kitajskimi bivoli. Kamilijanec Pastro je krasno poslikal kapelico s svetopisemskimi izreki in prispodobami. Glavni oltar je bil don Boskov, stranska pa Marije Pomočnice in sv. Jožefa. Vse je bilo narejeno na rdeči žametni zavesi. Ko so prišli komunisti, so se na njej znašli Mao, Marx in Stalin. Oltar in klopi smo odnesli v župnijsko cerkev v Kunmingu.

Slovenski misijon

Od leta 1940 so slovenske skupine pokazale, kaj zmorejo: v Čaotungu Keréc z bistriškimi sestrami in potem še z dr. Janezom Janežem, v Kunmingu pa Keréc, Majcen, Meolíc, ki se jim pridruži izvrstni Pavlin; ta je z glasbo še dodatno povzdignil sloves Slovencev. Jaz sem vedno govoril o pravi demokraciji, kakršna je don Boskova demokratična vzgojna metoda, in o novih stvareh, ki jih moramo uvesti. Oče mi je že

kot učitelju dal nepozabno navodilo: »Kot učitelj bodi dober z vsemi, tako z župniki, ki te bodo vabili na »glažek« in pogovor, tudi z liberalci, ker so na oblasti, posebno pa bodi dober z vsemi starši učencev, pa naj so katere koli stranke.« Potem mi je star misijonar rekel: »V misijonih ni nikdar tako idealno, kot si mislite in domišljate, in nikdar tako slabo, kot si predstavljate. Pred Bogom ostane le to, kar ste naredili Bogu v čast in je zapisano v knjigi življenja ...«

Marija Pomočnica

- Ali si Marijin?
- Ali moliš rožni venec?
- Ali delaš vse po Mariji?
- Ali pogosto vzdihneš:
- Marija, pomoč kristjanov?
- Ali moliš:
- Ljuba Mati večnega življenja?
- Ali govoriš o Mariji?
- Ali živiš posvetilno molitev k Mariji Pomočnici?
- Ali daruješ cvetko v soboto in praznike?
- Ali si kot Marija združen z Bogom?
- Ali delaš vse v Božjo čast?
- Ali živiš zaobljube z Marijo?

(Majcen, Osebna duhovnost I, str. 13)

Lipa zelenela je ...

... ob don Boskovem svetišču, veje raztezavala k nebu je visoko, meni pa je do srca segala globoko.

STVARNIK IN GOSPOD JE DAL MOČ ŽIVLJENJA, da so korenine znova pognale življenjski sok v rastline in krošnje dreves, ki so se odele v pomladno zelenje.

Naš Bog in Gospod je dal, da je Jezus premagal smrtno temo in nam dal milost novega življenja, kar smo veseli obhajali pri velikonočnem bogoslužju.

Naš Bog in Gospod pa je obudil velikodušna srca in izbral pridne

roke, da s pomladno zagnanostjo raste don Boskova ustanova v Mariboru.

Zdaj že stoji župnijski in stanovanjski del objekta. Večnamenska dvorana ima zgrajene stene, v njej je gozd podpornih odrov za betoniranje nosilcev in plošče. Izdelane so ovalne stene kapele Marije Pomocnice, ki ima za zdaj za streho le še nebo. Dvajset stebrov krožnega

hodnika počasi prevzema svojo nosilno nalogo.

V Marijinem maju pa bodo začele rasti še stene glavnega dela, to je don Boskove cerkve. Ta del gradnje bo najzahtevnejši. Naj Gospodovi angeli bedijo nad 30 delavci, ki so dnevno na tem našem gradbišču.

Gospod Jezus je po vstajenju sporočal in z znamenji dokazoval, da je resnično živ. Tako so se učenci

Ustanova Sklad Janeza Boska
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

TRR 2420 3901 0836 316
Raiffeisen Banka

Hvaležno se spominjamo vseh nekdanjih in sedanjih dobrotnikov. V župniji sv. Janeza Boska darujemo vsako nedeljo za vas sv. mašo in vas vključujemo v dnevno molitev naše salezijanske skupnosti.

Več o dogodkih v naši župniji in o gradnji lahko najdete na www.donbosko.si/maribor

na svoje oči prepričali, da je res on. Mariborčani pa tudi vsi naši dobrotniki se zdaj na svoje oči lahko prepričate, da vaše upanje, napor in darovi niso bili zaman. Bog, ki nam je dal doživeti ta milostni čas, naj v obilju razlije svojo moč in blagoslov na vse, ki boste v tem skupnem projektu sodelovali tudi v prihodnje.

Drvo nima le na stotine vej, kar vidimo, ampak tudi ogromno korenin in koreninic, ki jih ne vidimo, a vemo, da prav te srkajo vodo in zbirajo hrano za košato drevo. Tako bodite tudi vi, dragi don Boskovi prijatelji, podobni življenju drevesnih korenin, da bo moglo tudi z vašim prizadevanjem in dobroto zrasti to edino don Boskovo svetišče v naši slovenski deželi. *Tone Lipar*

Želimlje

GAUDEAMUS IGITUR 2012

Maturantje Gimnazije Želimlje smo se v soboto, 17. marca, v dvorani Grand hotela Union zavrteli na maturantskem plesu.

Za nas se je ta dan „akcija“ začela zgodaj popoldne – že ob 14. uri se nas je nekaj zbralo v Želimljem. V hotel smo odpeljali dobitke za srečelov, nato smo imeli tehnično in zatem še plesno generalko. Ob 19. uri smo se premaknili pred stranski vhod Unionske dvorane, od koder smo starše in druge povabljeni pospremili v preddverje. Gostje so se posedli v slavnostno dvorano, mi pa smo se pripravili za veličasten prihod na oder.

Najprej smo zapeli maturantsko himno, potem nas je nagovoril ravnatelj Gimnazije Želimlje Peter Polc, za njim pa še slavnostni govornik, bivši profesor slovenščine in zdajšnji ravnatelj OŠ Škofljica, Roman Brunšek. Vsak na svoj način sta nam sporočila, da se naša življenjska pot šele začne in nam na njej zaželela veliko uspeha. Sledila sta slavnostna četvorka in plesni venček, nato pa večerja in predstavitev razredov. Okoli polnoči so razredniki treh oddelkov skupaj zarezali v maturantsko torto.

Nato smo se lahko zazibali v ritmu plesne glasbe.

Maturantski ples je dobro uspel in nam bo ostal v lepem spominu.

Evgen Zajc

Želimlje

DUHOVNE VAJE V ŽELIMLJEM

Vstopili smo v velikonočni čas. Jezusovo vstajenje je temelj našega upanja in veselja. Na največji krščanski praznik smo se pripravljali v postnem času z molitvijo, odpovedjo, dobrimi deli ... Nekateri otroci in mladi pa so se odpravili na duhovne vaje v Želimlje. Na treh terminih v mesecu marcu se je zbralo približno 330 udeležencev, duhovni program pa je oblikovalo in izpeljalo preko 60 animatorjev pod mentorstvom želimeljskih salezijancev.

Tema tokratnih duhovnih vaj je imela naslov Dragi Bog ... Razmišljali smo o bolezni in zdravju, smrti in življenju, o preizkušnjah in veselju. V vseh življenjskih situacijah nas spremlja dobri Bog. Z otroki in mladimi smemo razmišljati o mnogih temah. Tudi o težkih človeških postajah, ki so mnogokrat tabu teme in odrinjene na obrobje našega vsakodnevnega zanimanja.

Na duhovnih vajah v Želimljem

© arhiv Želimlje

Trudili smo se, da bi mladim na sodoben in njim razumljiv način podali nekatere temelje krščanske vere. Prav vsako dejavnost na duhovnih vajah smo poskušali začiniti z veseljem in upanjem, ki je glavno sporočilo velike noči. Veseli smo, da večina udeležencev odhaja z duhovnih vaj z nasmehom na ustnicah in obljubo, da se še srečamo. Šolsko leto se počasi bliža koncu, med poletnimi počitnicami bodo zopet termini duhovnih vaj. Spodbudite mlade, da se udeležijo teh vsebinsko bogatih duhovnih vaj. Včasih mladi potrebujejo le povabilo in malo spodbude. Na koncu niso razočarani.

Klemen Balažič SDB

Veržej

KOVAČIČEV VEČER

Marijanišče se vsako leto pokloni Francu Kovačiču, ki je bil skupaj z Antonom Puščenjakom glavni pobudnik njegove ustanovitve. Seveda bi 23. marca 2012 tudi dr. Kovačič, ki si je prizadeval za kulturni in izobraževalni napredek svojega kraja, z veseljem sedel v dvorani in prisluhnil predavanju rojakinje dr. Mirjane Rauter o ščitnici. V strnjeni obliki se je sprehodila skozi boleznin in možnosti zdravljenja te pomembne žleze. Navzoči so pozorno prisluhnili koristnim nasvetom za boljše življenje, duha in srce pa so si napolnili ob pesmih in glasbenih točkah pevske skupine Barbara pod vodstvom Tatjane Rozmarič Postrak.

Veržej

RAZSTAVA PIRHOV IN MOŽNARJEV

Kot narava prehiteva samo sebe, tako je Zavod Marianum na cvetni petek že četrtič prehitel začetek velikonočnih praznikov z odprtjem razstave pirhov in možnarjev v Puščenjakovi dvorani Centra DUO.

© M. Suhoveršnik

Veržej, odprtje razstave možnarjev

© HMP

Bled, srečanje družin v Marijinem domu

Najprej so novinarji informacije o projektu e-trgovina nabirali v novi rokodelski trgovini, nato pa je blagoslov razstave v polni dvorani opravil škof Peter Štumpf. Program je izbrano besedo vodila ga. Marja Dolamič, ki je k besedi povabila tudi predstojnika salezijancev dr. Alojzija Slavka Snoja in Janeza Krnca, z glasbenimi točkami pa so izrečene besede obogatili učenci glasbene šole Ljutomer.

Odprtje so s pokanjem možnarjev popestrili domačin Vinko Kapun s samostojnim možnarjem in člani Društva ročnih možnarjev Rogatec – Rogaška, ki so s prikazom pokanja do temeljev stresali Center DUO in njegove obiskovalce.

Bled

SREČANJE DRUŽIN V MARIJINEM DOMU

Sobotno popoldne je čas, ki že pripada Gospodu v pričakovanju nedelje. V postnem času, pred praznikom Gospodovega oznanjenja, smo se nekatere družine letošnjih birmancev srečale v varnem zavetju Marijinega doma na Bledu. Čas, ki smo ga preživeli skupaj, je bil namenjen odmiku od sveta, zato da bi zmogli zaslišati Gospodov glas, drug drugega, starši svoje otroke in otroci svoje starše.

Samostansko okolje in vodstvo sestre Martine sta nas vse skupaj povezala in naše misli so bile usmerjene na Božjo besedo. Z izdelovanjem dru-

ZGODILO SE JE

Pohorje, utrinek s postnih duhovnih vaj

© SMP

Veržej, Kovačičev večer

© M. Suhoveršnik

žinske kocke in prebiranjem citatov iz Svetega pisma smo ustvarjali vezi med seboj ob sodelovanju Gospoda, ki je nagoval vsakega na sebi lasten način.

V nadaljevanju druženja smo razmišljali o notranjih vzgibih, ki človeku preprečujejo, da bi se zmozel odpreti, sprejeti in zaživeti to ljubezen, ki jo je zanj pripravil Gospod. Zakonci smo ugotavljali, kje na nas same prežijo pasti in hkrati spoznavali, kako močna opora smo lahko drug drugemu. Drug za drugega smo lahko ogledalo in skupaj si lahko pomagamo takrat, ko je še čas stopiti nazaj in se oprijeti Gospodove roke, ki čaka vsakega od nas. Tudi zato smo poklicani v zakon, skrbeli naj bi za blagor drug drugega in vzgojo otrok.

V postnem času ima v življenju vsakega kristjana posebno mesto križev pot. Birmanci so na vrtu s križi zaznamovali postaje in za vsako pripravili sliko s pomočjo svojih teles. V molitvi križevega pota, ki smo jo pripravili na srečanju, smo se povezali s sestrami in duhovnikom. Skupaj smo prehodili to pot, pot, ki vodi preko trpljenja in smrti v življenje in vstajenje. Sobotno popoldne smo zaključili z izročitvijo Mariji. Vsak od nas je Materi učlovečene Besede in Materi Cerkve izročil svoj »da«, ker Marija ve, kolikšna je vrednost te besede in pozna ceno življenja po njej. Z blagoslovom in prejemanjem spominjskih svetinj smo zaključili sobotno popoldne in začeli s praznovanjem praznične nedelje.

Petra Ulamec

Slovenija

»NE BOJTE SE!«

Letošnji postni čas so spet zaznamovale postne duhovne vaje, ki jih tako kot vsako leto pripravljajo animatorji z Markom Košnikom na čelu. Na treh različnih terminih (Bled, Cerknica, Pohorje) se je zvrstilo okoli 150 mladih, ki so se želeli v postnem času umiriti in pripraviti na Kristusovo vstajenje.

Mladi iz cele Slovenije ter tudi gostje iz Podgorice so se na teh vikendih ustavili ob Matejevem evangeliju, ki govori o naši zaskrbljenosti in zaupanju Gospodu. V petek zvečer je po namestitvi, večerji, spoznavanju sledila kratka predstavitev teme in delitev v skupine. Tema je bila razdeljena na tri dele. V soboto dopoldne so po skupinah najprej govorili o svojih strahovih, zaupanju Gospodu ter o lepoti postnega časa. Po kosilu je sledil krajši sprehod, ponekod tudi odbojka. Drugi sklop je bil namenjen pričevanju. Udeleženci so najprej prisluhnili gostom, ki so se vsak na svoj način dotaknili teme. Na Bledu so prisluhnili pričevanju duhovnika Jureta Ferleža, ki je slikovito spregovoril o skrajno levih in skrajno desnih ovinkih svoje poti. V Cerknici jih je obiskal igralec Gregor Čušin, na Pohorju pa pastoralna asistentka v slovenski vojski Silvestra Sadar. Vsa ta pričevanja so bila spodbuda za vsakega posameznika. V skupini so mladi nato nadaljevali s pričevanji in povedali svoje izkušnje vere. Večerni del je bil posvečen spokornemu bogoslužju, spovedi, križevemu potu in sveti maši. Po vsem tem je sledil skupen veseli večer. Dan so zaključili s skupno molitvijo pred Najsvetejšim.

V nedeljo je sledil še zaključek duhovnih vaj. Po skupinah so naredili trdne sklepe za naprej ter kocke s svetopisemskimi odlomki, ki bodo vsakemu za spodbudo. V skupni sveti maši so se še zahvalili za celoten vikend, za vse prejete darove in se nato opogumljeni vrnili domov. MB ↪

© sotrudniki

Vodstvo salezijancev sotrudnikov

Ljubljana

NOVO VODSTVO ZDRUŽENJA SALEZIJANCEV SOTRUDNIKOV

V soboto, 17. marca 2012, je bila na Rakovniku redna seja inšpektorialnega sveta salezijank in salezijancev sotrudnikov. Poleg članov inšpektorialnega sveta so bili navzoči vsi člani krajevnih svetov. Po uvodni molitvi so koordinatorji posameznih Centrov podali poročila o delovanju krajevnih svetov, svoje poročilo o delovanju inšpektorialnega sveta v zadnjem triletju pa je podala tudi ga. Ljubica Košir, dosedanja inšpektorialna koordinatorica DBS. V nadaljevanju smo pregledali izid volitev krajevnih svetov DBS, ki so v posameznih Centrih potekale v mesecu februarju in marcu.

V drugem delu srečanja so potekale volitve novega inšpektorialnega sveta DBS za prihodnje triletje. V inšpektorialni svet DBS so bile izvoljene: ga. Lidija Oswald (Center Sodražica), ga. Ljubica Košir (Center Sodražica), ga. Marija Simončič (Center Sevnica), gdč. Karmen Jenič (Center Bled) in gdč. Špela Kocjan (Center Bled). Novoizvoljeni inšpektorialni svet je imel svojo prvo sejo v petek, 23. marca 2012. Poglavitna naloga je bila izvoliti novega koordinatorja Združenja in razdeliti ostale funkcije.

Z večino glasov je bila izvoljena gdč. Špela Kocjan, ki je ob vlogi inšpektorialne koordinatorice odgovorna tudi za formacijo. Njena namestnica je ga. Ljubica Košir, dosedanja koordinatorica. Ga. Lidija Oswald je postala blagajničarka, gdč. Karmen Jenič tajnica Združenja, ga. Marija Simončič pa je svetovalka.

Novi koordinatorici čestitamo z don Boskovimi besedami: »*Pogum, delajmo s srcem. Bog nam bo kot dober gospodar poplačal. Večnost bo zadosti dolga, da se spočijemo.*«

s. Martina Golavšek in Karmen Jenič

Rakovnik VEČERI DRG

Tokrat vam predstavljamo zadnja dva večera duhovne ritmične glasbe. Pred veliko nočjo, 8. marca, nam je z glasbo pričevala Meta Horvat. Naslov večera je bil *Mojih 14 postaj do Jezusa*. V križevem potu nam je predstavila svojo življenjsko zgodbo o svojem iskanju Jezusa, vsaki postaji pa je sledila pesem. V aprilu pa se nam je predstavila skupina Izvir, ki je večeru dala naslov *Iz smrti v življenje*. Z bogatimi besedili in svojo izvornostjo nam je pokazala, kako Kristus po preizkušnjah, vzponih in padcih vsakega izmed nas na edinstven način vodi k vstajenju.

V letošnjem letu je pred nami še en tovrstni večer, na katerem bo gost skupina Pot.

Jernej Mirtek

1928–2012, oče sal. duhovnika

V petek, 9. marca 2012, smo se v Šent. Petru - Otočec poslovili od Jerneja Mirtka. Pogrebno sv. mašo in obred je vodil novoimenovani inšpektor Janez Potočnik.

Jernej Mirtek se je rodil 28. 6. 1928, imel je dva brata, Franceta in Vinka, ter sestro Francko. Imel je težko mladost. Ko mu je bilo 14 let, so mu partizani odvedli in ubili očeta in brata Franceta. Potem so Italijani še požgali vas in ostali so brez vsega. Selili so se k tujim ljudem, v Ločno. Po vojni sta se z mamo ponovno selila v Mačkovec (brat in sestra sta bila po vojni zaprta), kjer je kasneje sam zgradil hišo, v kateri si je ustvaril družino skupaj z Ano Colnar. V zakonu se jima je rodilo šest otrok. Da bi oskrbel družino, je poleg redne službe skupaj z ženo tudi marljivo delal na njivah ali v vinogradu. Bil je športnik, delaven in tudi iznajdljiv. Do nas otrok ni bil preveč strog, čeprav smo palico ali pa roko tudi občutili na mestu, ki je za to primerno. Seveda pa je dajal tudi dober zgled. Zvečer smo redno molili rožni venec. Kmalu po sinovi novi maši so se začele zdravstvene težave, vendar se ni vdal. Bridke trenutke je preživel, ko mu je leta 1996 umrla žena in leta 2000 še hči Jerneja. Vendar se ni zapiral vase. Rad je imel družbo. Redno se je udeleževal romanj, pa tudi na izlete z upokojenci in na morje je rad

naročniki Sal. vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duh. poklice

Božič Ivanka, Slap ob Idrijci
Gjura Terezija, Srednja Bistrica
Horvat Marija, Srednja Bistrica
Ivančič Ljudmila, Tolmin
Jeram Angela, Cerkno
Jerebic Olga, Srednja Bistrica
Kralj Ana, Videm Dobropolje
Kramberger Marija, Lenart v Slov. goricah
Maroša Marija st., Melinci
Miklavc Danilo, Vuzenica
Mirt Angela, Blanca
Mirtek Jernej, Št. Peter Otočec, oče salez. duhovnika

Mulec Vera, Stari trg pri Ložu*
Starman Terezija, Sevnica
Škrabl Pavla, Žiče, mati rajnega salez. duhovnika
Turšič Francka, Begunje/Cerknici
Udir Cilka, Goriče
Urbančič Uršula, Šentjanž
Vučko Ana, Srednja Bistrica
Vučko Katarina, Srednja Bistrica
Vučko Terezija, Srednja Bistrica
Zabukovnik Helena, Polzela

* sorodniki ob smrti Veronike Mulec darovali za don Boskovo mladino

hodil. Pred enim letom in pol pa je imel možgansko kap, ki mu je ohromila levo roko in nogo. Imel je močno voljo in si prizadeval, da bi jih zopet spravil v tek, a ni šlo. Tako je postal odvisen od drugih, vendar ni obupoval. Delal je tisto, kar je lahko: molil in bral knjige. Verjetno novomeška knjižnica že dolgo ni imela tako rednega odjemalca. K maši je zelo rad hodil, vendar v zadnjem času, kadar je bil dež, ni mogel. Tri dni pred smrtjo je bil pri križevem potu in predno so se odpravili od doma, je rekel najmlajši hčeri, ki je zanj skrbela: "Danes boš pa svoj križ peljala na križev pot." In ga je vprašala: "A si ti zame križ?" "Ja, sem," je dejal. Družbe mu še posebej v njegovem zadnjem obdobju življenja ni manjkalo, saj so bili otroci in vnuki pogosto pri njem. Kadar so bila rojstnodnevna praznovanja vnukov (in teh je imel več kot Jezus apostolov), so praznovali pri njem.

Dajal nam je zgled, kako moramo biti zadovoljni z vsem, kar pride, in narediti tisto, kar moremo. Obenem pa je bil vedno pripravljen na dobro razpoloženje. Naj ga Bog obdari z večnim veseljem pri sebi v nebesih.

Ata, hvala, ker ste s hvaležnostjo in predanostjo Bogu sprejemali rojstvo nas, svojih šestih otrok.

Hvala, ker ste nam s svojim zgledom znali dati vero.

Hvala, ker ste se mnogim stvarim odrekli, da ste nam omogočili dostojno življenje.

Hvala, ker ste zaupali v nas in nas imeli radi.

Hvala, ker ste kljub težavam v življenju znali ohraniti dobro voljo in voljo do življenja.

Hvala Bogu za vse trenutke, ki smo jih preživeli z vami.

Hvala vsem, ki ste našega ata Jerneja Mirtka imeli radi, skrbeli zanj, ga obiskovali in se v petek, 9. 3. 2012, na Otočcu poslovili od njega.

Njegovi otroci Marija, Janez, Jernej, Anica, Alenka v pričakovanju snidenja.

Škrabl Pavla

1919–2012

mati pok. salezijanskega duhovnika

Čeprav je v zraku že čutiti vonj po pomladi in narava kar sili k prebujanju, je za vedno zaspala in dobojevala svoje preprosto, pošteno, skromno zemeljsko romanje draga mama Pavla Škrabl.

V veselje in žalost, v radost in krutost tega sveta je bila 6. 4. 1919 Pavla kot prvorojenka pri Možekovih v zibel položena; pridružili sta se še dve sestri in brat.

Takratni čas je narekoval odrekanje, skromnost, delo. Ob vsem tem je Pavla odraščala in vse izkušnje iz mladosti so bile bogata dota, ko se je leta 1939 poročilo s Škrablovim Francem. Mladost ni vedno najžlahnnejša, je kot sok, ki vre v čisto, plemenito vino. Vse to raste, se razvija in zori. Tudi zakon, vera in ljubezen v zakonu, ki je obrodila sadove, ko so na svet prihajali njuni otroci: Franc (1940), Pavla (1943) in Janko (1946).

Življenje naredijo lepo tiste male stvari, na katere v vsakdanjih skrbih pogosto pozabljamo. Toda lažje je živeti, če imaš nad sabo Božjo

roko in Božji blagoslov, iz katerega tudi v najtežjih trenutkih črpaš moč. Tega se je Škrablova mama še kako zavedala, še posebej v času vojne vihre, ko se je znašla sama z majhnima otrokoma. Vojna je minila in prinesla nove, drugačne čase. S skupnimi močmi sta z možem Francem gospodarila na Škrablovi domačiji. Pod njunim varstvom, z vero, z žrtvami in ljubeznijo jima je uspelo vzgojiti poštene, iskrene kristjane. Posebno vesela in ponosna pa sta bila na sina Franca, ki se je odločil za študij na salezijanski gimnaziji, čeprav jim takratni čas in sistem ni bil naklonjen in so bili zaradi tega izpostavljeni ponižanju in zaničevanju. Pavla je bila gospodinja, žena, mati, ki prva vstaja in izpita zadnja lega k počitku, pa nikdar ne toži in po plačilu ne vprašuje. Bila je preprosto duša celega doma.

Bila je tiha in mirna sosedka, hvaležna za vsakršen dar, tudi za težko preizkušnjo, ki ji jo je namenil Bog, ko je leta 1988 umrl mož Franc. Po hudi bolezni pa je leta 2003, mnogo prera- no, Bog poklical k sebi sina Francija – duhovnika, kar je mami Pavli za-

	SESTAVILA MATEJA	ZVIJAČA, NAMERA, NAMEN	SUMERSKA BOGINJA PLODNOSTI	BOKSARSKO BORIŠČE	OLIVER MLAKAR	SALEZI-JANSKI VESTNIK	URADNIK NA POSLA-NIŠTVU	VEDA O POLITIKI	KDOR ORJE
	AMERIŠKI IGRALEC (ROBERT DE)					VULKAN NA FILIPINIH			
						PESNIŠKI OKRAS			
	KDOR ANIMIRA								
	MONGOLSKI VLADAR				SOBNA RASTLINA				
POJAV NA TEKOČINI				ZBIRKA APO-STOL. PISEM					
SALEZI-JANSKI VESTNIK	SLOVENSKI TV VODITELJ BOŠTJAN	FAZA, SPRE-MEMBA VARIANTA				PESNIK			KDOR SE VOZI S KOLESOM
						18. IN 10. ČRKA ABC			
TROPSKA OVIJALKA					DIVJA MAČKA			OLGA KRALJ	
					UD ORGANI-ZACIJE			KEM. ELE-MENT IRIDIJ	
SLOVENSKA PEVKA RUPEL				SREDSTVO ZA ČIŠČENJE					
				SPREJ (ANGL.)					
ŽALOST, BOLEČINA (ZASTAR.)						AVSTR. ZVE-ZNA DEŽELA			
						GEOME-TRUJSKI LIK			
OČE (STAR.)				PRAVOSLAVNI ŽUPNIK				GREGOR ERLAH	
				SKAND. MOŠKO IME				EDEN IZMED ČUTOV	
VIDIC IGOR			SL. JAZZ GLASB. ANDREJ				HRVAŠKI OTOK		
			IRENA RAK				GRŠKA ČRKA		
TELICA ALI MLADA KRAVA					JEZUSOVA MATI				
AMERIŠKA PEVKA MARIAH					KDOR KAJ PREVAŽA Z BRODOM				

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Marija OSTRELIČ, Tržič.
- nagrada:** knjiga Karmen Jenič: Koliko je ura, Pripoved o življenju sv. Marije Dominike Mazzarello: Nuša VERŠNIK, Gornji Grad.
- nagrada:** knjiga Toneta Ciglarja: Andrej Majcen: Marta KOVAČ, Kranj.
- nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): Pavla SIMONIŠEK, Horjul.
- nagrada:** rakovniška knjižica Toneta Ciglarja: Pričevalec dobrote – Andrej Majcen: Andreja MUZGA, Domžale.

V VERŽEJ NA ODDIH

V Penzionu Mavrica, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljenje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitvev in rekreacijo.

V tišini kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

Informacije in rezervacije

Penzion Mavrica*** | Puščenjakova ulica 1 | 9241 Veržej
 E: penzionmavrica@siol.net S: www.marianum.si
 T: 02 588 90 60 M: 051 370 377

penzion mavrica
 ZAVOD MARIANUM VERŽEJ
 Dom, ki združuje generacije.

PROGRAMI ZA MLADE

BLED

DUHOVNO-POČITNIŠKI TEDEN BLED POD DROBNOGLED V GEOGRAFIJI

25.–29. junij (ponedeljek–petek): Program je namenjen osnovnošolcem in srednješolcem. Odkrivali bomo lepoto ljudi in kraja Bled. Začetek ob 18.00, sklep ob 17.00 s sv. mašo in programom.

Info in prijave: s. Martina Golavšek

POČITNIŠKO UČENJE TUJIH JEZIKOV

9.–13. julij (ponedeljek–petek): Program vsebuje učenje angleščine, nemščine in italijanščine. Za osnovnošolce od 10. leta dalje in srednješolce. Začetek ob 18.00, sklep ob 17.00 s sv. mašo in programom.

Info in prijave: s. Martina Golavšek

DUŠA – DUHOVNA ŠOLA ZA ANIMATORJE NA RAKOVNIKU.

15. maj (torek): Od 19.00 do 21.30, v dvorani rakovniškega gradu.

*Info in prijave: Marko Košnik,
s. Marija Imperl*

ORATORIJ 2012: GREM JAZ

Poleti po vsej Sloveniji. Kdaj in kje? www.oratorij.net/datumi

POHORJE

SAVIO KAMP ZA MINISTRANTE

18.–24. avgust: Program bo potekal v Dominikovem domu na mariborskem Pohorju.

*Info in prijave (do 1. junija):
kamp.savio@gmail.com*

USKOVNICA

USKOVNIŠKI TEDNI ZA MLADE

teden: 15.–21. julij

teden: 29. julij–4. avgust

Info in prijave: Marko Košnik in Jože Vidic. www.donbosko.si/ut

VEČER DRG – DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

10. maj (četrtek): ob 20.00, v gradu na Rakovniku v Ljubljani. Skupina POT

Info: Marko Košnik

VERŽEJ

6.–13. julij: oratorij za družine

15.–19. julij: kamp za animatorje

22.–26. julij: kamp za otroke

10.–14. avgust: nogometni kamp za fante

Info in prijave: Janez Krnc

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

23.–26. junij: fantje in dekleta od 4. do 7. razreda

27.–30. junij: fantje in dekleta od 7. do 9. razreda

2.–5. julij: fantje in dekleta 9. razreda in srednješolci

Info in prijave: Klemen Balažič

DRUGI PROGRAMI

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLIC

VERŽEJ, 4.–6. julij (od srede do petka)

KUREŠČEK, 19.–21. julij (od četrta do sobote)

Za obe skupini velja: začetek prvi dan ob 18.00 s sv. mašo, sklep zadnji dan s kosilom.

Info in prijave: Ivan Turk

DUHOVNE POČITNICE ZA UPOKOJENCE

VERŽEJ, 11.–16. junij. To bodo počitnice nekoliko drugače. Poskrbljeno bo za dušo in telo (molitev, maša, razmišljanje, po kosilu mogoče kopanje v termah ali potepanje po Pomurju, večerni program ...) Začetek prvi dan ob 18.00 uri, sklep zadnji dan s kosilom. Če bi kdo želel priti prej ali ostati še kakšen dan, je tudi mogoče.

Info in prijave: Ivan Turk

USKOVNICA: USKOVNIŠKI DNEVI ZA ODRASLE

26.–29. julij

Info in prijave: www.donbosko.si/udo

KUREŠČEK: SEMINAR O. JAMESA MANJACKALA MSFS

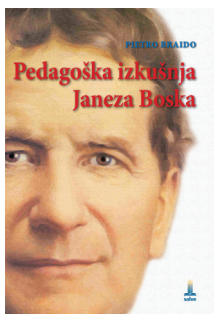
Ljubljanski nadškof msgr. dr. Anton Stres je dal dovoljenje, da sme Center Kraljice miru Kurešček tudi letos organizirati na Kureščku duhovni seminar p. Jamesa.

13.–15. julij (petek–nedelja). V letu vere bodo nagovori na temo iz Apostolskih del: *Bodite moje priče!* V času seminarja tudi priložnost za sv. spoved.

Informacije: Glasnik Kraljice miru in na spletni strani www.kurescek.org

ROMARSKI SHOD OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

Glej str. 15.

Pitero Braido
PEDAGOŠKA IZKUŠNJA
JANEZA BOSKA

Knjiga nam v petnajstih poglavjih slika pedagoško podobo »očeta in učitelja mladine«. Besedilo je odlično izhodišče za nadaljnje pedagoško raziskovanje.

Marcel Hofer
RAZLOŽI MI SMRT ...
Kako spremljati otroka
v družini in pri verouku

Ob soočenju s smrtjo je otrok raveden in se vprašuje. Svoja vprašanja nam zastavlja spontano in nas nagovarja: »Razloži mi smrt ...«. Ponujen nam je velik izziv – osebno se opredeliti do smrti in obenem odgovoriti na otrokova spontana vprašanja.

Ob branju te knjige so vam na voljo spoznanja in sredstva, ki so potrebna, da se mirno lotite pogovora na temo smrti z otroki, ki jih spremljate v okviru verouka, ali z vašimi lastnimi otroki in vnuki.

PRIPRAVA ZA TISK
ZALOŽBA - VIDEO
TRGOVINA

Rakovniška 6 - Ljubljana
01 427 73 10 - info@salve.si
www.salve.si

trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00–18.00 - ob sobotah 8.00–13.00 ter ob romarskih shodih

Družinski kapital

© H. Belak

Bruno Ferrero

Oče ni mogel več gledati svojega avtomobila, ki je bil ves sajast in umazan. Vzel si je čas in avto najprej skrbno poškopil, nato ga je z gobo in šamponom zdrgnil, nato ponovno spral z vodo in sedaj je bilo na vrsti sušenje avta s suho krpo in poliranje. Petletni sin ga je nekaj časa gledal, nato pa še sam vzel v roke krpo in začel brisati avto. Obred je trajal več ur. Ko sta končevala z delom, se je oče pohvalil pred otrokom:

»Vidiš, sine, ta naš avto je velik družinski kapital: zanj si moramo vzeti čas, mu posvetiti vso skrb in pozornost, da se bo vedno bleščal v vsem svojem sijaju.«

»Prav imaš, oči!« mu je odvrnil sin. »Bravo, ti si res pameten in vse razumeš!« je oče pohvalil svojega sinčka. Nekaj časa sta bila tiho, nato pa je sin vprašal:

»Oči, torej jaz nisem družinski kapital!«

»Zakaj tako misliš?« je oče vprašujoče pogledal sina.

»Zato ker nimaš nikoli časa zame!« se je sin zazrl v očeta s solzo na obrazu.

Kaj je tvoj družinski kapital?

Prijatelj ima sina, ki je nor na košarko. Prijatelja pa košarka nikoli ni niti malo zanimala. Toda nekoč si je med počitnicami vzel čas in sina peljal na ogled vseh košarkarskih tekem evropskega prvenstva. Potovanje je trajalo skoraj en mesec in s to avanturo sta zapravila velike vsote denarja.

Ob vrnitvi sem prijatelja vprašal: »Ne zdi se mi, da imaš res tako rad košarko!«

»Res je, prav nič me ne mika. Toda rad imam svojega sina.«

NEKOČ JE BILA DEŽELA, MOGOČE obstaja še danes, razdeljena na pol z zidom. Zid je bil visok, masiven, siv in grozljiv. Nikoli, res nikoli ga nihče ni preskočil. Zid ni imel prehodov, vrat ali kaj podobnega. Niti najmanjše odprtine. Tisti, ki so se rodili na tej strani zidu, niso nikoli videli onih, ki so se rodili na drugi strani in obratno.

Lojzek je stanoval na tej strani zidu. Bil je prijeten otrok z rjavimi očmi in svetlimi lasmi. A se je naveličal igranja na domačem dvorišču ob hiši, ki je stala nasproti slavnega in temačnega zidu.

»Zakaj se ne morem igrati na drugi strani zidu?« nekega dne Lojzek vpraša mamo.

»Ker tam stanujejo hudobni ljudje,« odvrne mama. »Če mi ne verjameš, vprašaj očeta.«

Lojzek odide v očetovo delavnico. »Zakaj se ne morem igrati na drugi strani zidu?«

»Ker tam stanujejo zelo slabi ljudje,« odgovori oče.

Lojzek se je dalje igral na tej strani zidu. A skušnjava, da bi pokukal na drugo stran zidu, ni bila več obvladljiva. Na dvorišču je opazil, da je cement počen. Ravnodušno je v razpoko vtaknil lopatko in z lahkoto odkrušil velik del. Lojzek je začel odločno kopati.

Na drugi strani zidu je bilo drugo dvorišče, hiša, osemletni otrok s svetlimi lasmi in rjavimi očmi. Lojzek z druge strani zidu je Lojzku s te strani pokazal svoje skrivališče.

»Imam še brata in sestro in psa,« mu je dejal.

»Tudi jaz,« mu odvrne Lojzek. Lojzek se je z Lojzkom na dolgo in široko sprehajal po mestu na drugi strani zidu.

»Kupil bi ti sladoled, a mi, kot po navadi, starši niso dali žepnine,« mu je dejal Lojzek. »Tudi moji ne,« je odvrnil Lojzek.

»V računanju nisem preveč dober in malo se bojim teme,« še doda Lojzek. »Tako kot jaz,« mu odvrne Lojzek.

Otroka sta se prijela za roke in se vrnila k zidu.

»Vedno moram biti pozoren na ljudi, ki so strašljivo zlobni,« pravi Lojzek z druge strani zidu. »Kje so ti tako strašljivo zlobni ljudje?« ga vpraša Lojzek s te strani zidu. »Na drugi strani zidu,« mu odgovori Lojzek.

Končno Lojzek zleze v luknjo in se vrne domov na to stran zidu.

Vstopil je v hišo in se delal, kot da se ni zgodilo nič, a starša sta opazila njegov pobeg. Čakala sta ga z roka-

mi, uprtimi v bok in v graji namrščenega obraza.

»Lojzek!« sta zakričala, »bil si na drugi strani zidu!«

»Da,« je odvrnil Lojzek.

»Bil si pri hudobnih!«

»Da,« doda Lojzek.

»Torej,« ga grajata dalje, »kakšni so?«

»Ravno takšni kot mi,« zaključi Lojzek.

Empatija je redka vrлина, ki nam pomaga podreti zid. S tem odkrijemo, da je vsak »drugi« ravno tak kot jaz.